Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a cincea)

2 iulie 2025 *

„Funcție publică – Funcționari – Pensie pentru limită de vârstă – Reforme ale statutului din 2004 și din 2014 – Măsuri tranzitorii referitoare la anumite metode de calcul al drepturilor de pensie – Articolul 28 din anexa XIII la statut – Agenți contractuali deveniți funcționari – Coeficientul anual de acumulare a drepturilor de pensie – Vârsta de pensionare – Domeniul de aplicare al legii – Egalitate de tratament”

În cauza T-131/24,

CR, reprezentată de S. Orlandi, avocat,

reclamantă,

împotriva

Comisiei Europene, reprezentată de A. Baeckelmans, M. Brauhoff și G. Niddam, în calitate de agenți,

pârâtă,

susținută de

Parlamentul European, reprezentat de S. Bukšek Tomac și M. Mão Cheia Carreira, în calitate de agenți,

și de

Consiliul Uniunii Europene, reprezentat de M. Bauer, J. Rurarz și X. Chamodraka, în calitate de agenți,

intervenient,

TRIBUNALUL (Camera a cincea),

compus din domnii J. Svenningsen, președinte, C. Mac Eochaidh (raportor) și J. Laitenberger, judecători,

grefier: domnul L. Ramette, administrator,

* Limba de procedură: franceza.

având în vedere faza scrisă a procedurii,

în urma ședinței din 14 ianuarie 2025,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Prin acțiunea întemeiată pe articolul 270 TFUE, reclamanta, CR, solicită anularea deciziei Comisiei Europene din 4 mai 2023 de stabilire a drepturilor sale de pensie pentru limită de vârstă (denumită în continuare „decizia atacată”).

Cadrul juridic

2 Înainte de 1 mai 2004, articolul 77 din Statutul funcționarilor Uniunii Europene (denumit în continuare „statutul”) prevedea printre altele că funcționarul care are o vechime în serviciu de cel puțin zece ani are dreptul la o pensie pentru limită de vârstă de la vârsta de 60 de ani, iar coeficientul anual de acumulare a drepturilor de pensie se ridică, pentru fiecare an de serviciu, la 2 % din ultimul salariu de bază aferent ultimului grad în care a fost încadrat funcționarul timp de cel puțin un an (denumit în continuare „ultimul salariu de bază”) și cuantumul maxim al acestei pensii pentru limită de vârstă este stabilit la 70 % din acest ultim salariu de bază. Pe de altă parte, articolul 39 din Regimul aplicabil celorlalți agenți ai Uniunii Europene (denumit în continuare „RAA”) făcea trimitere la articolul 77 din statut în ceea ce privește drepturile de pensie pentru limită de vârstă ale agenților temporari.

3 Începând cu 1 mai 2004, statutul și RAA au fost modificate prin Regulamentul (CE, Euratom) nr. 723/2004 al Consiliului din 22 martie 2004 (JO 2004, L 124, p. 1, Ediție specială, 01/vol. 8, p. 12, denumit în continuare „reforma din 2004”).

4 În cadrul reformei din 2004, legiuitorul Uniunii Europene a modificat articolul 77 din statut, prevăzând printre altele creșterea vârstei de pensionare la 63 de ani și stabilind coeficientul anual de acumulare a drepturilor de pensie la 1,9 % din ultimul salariu de bază pentru fiecare an de serviciu. Limita de 70 % din ultimul salariu de bază a fost menținută. Această reformă se aplica de asemenea agenților temporari, precum și unei noi categorii de agenți, și anume agenții contractuali (articolele 39 și 109 din RAA).

5 Începând cu 1 ianuarie 2014, statutul și RAA au fost modificate prin Regulamentul (UE, Euratom) nr. 1023/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 22 octombrie 2013 (JO 2013, L 287, p. 15, denumit în continuare „reforma din 2014”).

6 În cadrul reformei din 2014, legiuitorul Uniunii a modificat din nou articolul 77 din statut prevăzând printre altele creșterea vârstei de pensionare la 66 de ani și definind un nou coeficient anual de acumulare a drepturilor de pensie de 1,8 %. Limita de 70 % din ultimul salariu de bază a fost menținută. Această reformă se aplica de asemenea agenților temporari, precum și agenților contractuali (articolele 39 și 109 din RAA).

7 Potrivit legiuitorului Uniunii, aceste modificări, aduse prin reformele din 2004 și din 2014, au fost considerate necesare pentru a asigura echilibrul actuarial al sistemului de pensii al instituțiilor Uniunii (denumit în continuare „SPIUE”) atât pe termen scurt, cât și pe termen lung, ca urmare a

schimbărilor demografice și a evoluției structurii de vârstă a populației în cauză, care impuneau o sarcină din ce în ce mai mare asupra acestui sistem [considerentele (28) și (29) ale Regulamentului nr. 723/2004, considerentele (14) și (15) ale Regulamentului nr. 1023/2013].

8 În plus, deși reforma din 2004 urmărea, ca regulă generală, să respecte disciplina bugetară [considerentul (10) al Regulamentului nr. 723/2004], cea din 2014 se înscria într-un context social și economic deosebit de dificil ca rezultat al crizei financiare fără precedent, care necesita printre altele o consolidare a finanțelor publice pe termen scurt, mediu și lung din partea fiecărei administrații publice [considerentele (11)-(13) ale Regulamentului nr. 1023/2013].

9 Pe de altă parte, prin derogare de la dispozițiile articolului 77 din statut și de la articolele 39 și 109 din RAA, anexa XIII la statut și anexa la RAA cuprinde măsuri tranzitorii în beneficiul funcționarilor și al celorlalți agenți care erau în activitate înainte de intrarea în vigoare a reformei din 2004 sau a celei din 2014.

10 Legiuitorul Uniunii a adoptat aceste norme tranzitorii care să permită aplicarea treptată a noilor norme și măsuri și să garanteze totodată respectarea drepturilor dobândite și a așteptărilor legitime ale personalului angajat [considerentele (29) și (37) ale Regulamentului nr. 723/2004, considerentele (14) și (29) ale Regulamentului nr. 1023/2013].

11 Mai întâi, articolul 21 primul paragraf din anexa XIII la statut prevede că funcționarii care sunt încadrați în muncă înainte de 1 mai 2004 au dreptul la 2 %, iar nu la 1,8 % din ultimul lor salariu de bază pentru fiecare an de plată a contribuțiilor la sistemul de pensii. Deși textul său actual este rezultatul reformei din 2014, această dispoziție își are originea în reforma din 2004 (anexa I punctul 102 din Regulamentul nr. 723/2004).

12 Articolul 21 al doilea paragraf din anexa XIII la statut prevede că funcționarii încadrați în muncă în perioada cuprinsă între 1 mai 2004 și 31 decembrie 2013 au dreptul la 1,9 %, iar nu la 1,8 % din ultimul lor salariu de bază pentru fiecare an de plată a contribuțiilor la sistemul de pensii. Această dispoziție a fost adăugată cu ocazia reformei din 2014 [articolul 1 punctul 73 litera (f) din Regulamentul nr. 1023/2013].

13 Potrivit articolului 22 alineatul (1) al doilea-al patrulea paragraf din anexa XIII la statut, vârsta de pensionare a unui funcționar încadrat în muncă înainte de 1 ianuarie 2014 nu este stabilită la 66 de ani, ci este cuprinsă într-un interval între 60 și 65 de ani în funcție de vârsta funcționarului respectiv la 1 mai 2014. Aceste dispoziții au fost adăugate cu ocazia reformei din 2014 [articolul 1 punctul 73 litera (g) din Regulamentul nr. 1023/2013].

14 Pe de altă parte, legiuitorul Uniunii a precizat că anexa XIII la statut este aplicabilă prin analogie celorlalți agenți încadrați în muncă la 30 aprilie 2004 și că articolul 21 și articolul 22, cu excepția alineatului (4), din aceeași anexă sunt aplicabile prin analogie celorlalți agenți încadrați în muncă la 31 decembrie 2013 [articolul 1 alineatul (1) prima și a doua teză din anexa la RAA].

15 În sfârșit, articolul 28 alineatul (1) din anexa XIII la statut prevede că agentul temporar al cărui contract era în curs la 1 mai 2004 și care este numit funcționar după această dată, dar înainte de 1 ianuarie 2014 are dreptul, la data pensionării, la o ajustare actuarială a drepturilor sale de pensie dobândite în calitate de agent temporar, ținându-se seama de modificarea vârstei la care are dreptul de pensionare menționate la articolul 77 din statut. Deși textul său actual rezultă din reforma din 2014, această dispoziție își are de asemenea originea în reforma din 2004 (anexa I punctul 102 din Regulamentul nr. 723/2004).

16 De asemenea, articolul 28 alineatul (2) din anexa XIII la statut prevede că agentul temporar, agentul contractual sau agentul contractual auxiliar al cărui contract era în curs la 1 ianuarie 2014 și care a fost numit funcționar după această dată are dreptul, la data pensionării, la o ajustare actuarială a drepturilor de pensie dobândite în calitate de agent temporar sau contractual, ținându-se seama de modificarea vârstei de pensionare menționate la articolul 77 din statut, în cazul în care acesta avea vârsta de cel puțin 35 de ani la 1 mai 2014. Aceste dispoziții au fost adăugate cu ocazia reformei din 2014 [articolul 1 punctul 73 litera (j) din Regulamentul nr. 1023/2013].

17 Ajustările actuariale despre care este vorba la punctele 15 și 16 de mai sus se calculează în conformitate cu coeficienții stabiliți în Concluzia nr. 268/15 adoptată de Colegiul șefilor de administrație la 25 februarie 2016 și referitoare la ajustarea actuarială a drepturilor dobândite ca agent temporar sau contractual (articolul 28 din anexa XIII la statut).

Istoricul litigiului

18 La 16 iunie 2012, reclamanta a fost încadrată în muncă la Comisie în calitate de agent contractual.

19 La 16 august 2015, reclamanta a fost numită funcționar.

20 La 4 mai 2023, Oficiul pentru Administrarea și Plata Drepturilor Individuale (PMO) al Comisiei a adoptat decizia atacată. PMO i-a comunicat reclamantei că i s-a acordat beneficiul unei pensii pentru limită de vârstă începând cu 1 iulie 2023, la vârsta de 66 de ani. PMO i-a indicat de asemenea că, pentru perioada sa de activitate în calitate de agent contractual (de la 16 iunie 2012 la 15 august 2015), coeficientul anual de acumulare a drepturilor sale de pensie este de 1,9 % și că, pentru perioada sa de activitate în calitate de funcționar (de la 16 august 2015 la 30 iunie 2023), acest coeficient anual de acumulare este de 1,8 %.

21 La 11 mai 2023, întemeindu-se pe Hotărârea din 15 decembrie 2022, Picard/Comisia (C-366/21 P, EU:C:2022:984), și ținând seama de faptul că aceasta fusese afiliată și contribuise fără întrerupere la SPIUE, reclamanta a solicitat PMO să reexamineze decizia atacată, astfel încât vârsta sa de pensionare să fie stabilită la 63 de ani, iar coeficientul anual de acumulare de 1,9 % să îi fie aplicat pentru întreaga sa carieră. Pe de altă parte, din moment ce a rămas în funcție până la 66 de ani și considera că vârsta sa de pensionare ar fi trebuit stabilită la 63 de ani, reclamanta a solicitat acordarea unei majorări suplimentare de 2,5 % din ultimul său salariu de bază pentru fiecare dintre anii lucrați după împlinirea vârstei de 63 de ani.

22 La 15 mai 2023, PMO i-a indicat reclamantei că poate introduce o reclamație în cazul în care nu este de acord cu decizia atacată.

23 La 1 iulie 2023, reclamanta s-a pensionat.

24 La 25 iulie 2023, reclamanta a introdus o reclamație împotriva deciziei atacate.

25 La 30 noiembrie 2023, autoritatea împuternicită să facă numiri a respins această reclamație.

Concluziile părților

26 Reclamanta solicită Tribunalului:

– anularea deciziei atacate;

– obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

27 Comisia solicită Tribunalului:

– respingerea acțiunii;

– obligarea reclamantei să suporte propriile cheltuieli de judecată, precum și pe cele efectuate de aceasta.

28 Parlamentul European solicită Tribunalului:

– respingerea acțiunii;

– obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

29 Consiliul Uniunii Europene solicită Tribunalului respingerea acțiunii.

În drept

30 În susținerea acțiunii introduse, reclamanta invocă două motive.

Cu privire la primul motiv, întemeiat pe încălcarea domeniului de aplicare al legii

31 Reclamanta susține că PMO a săvârșit o eroare de drept atunci când a considerat că articolul 28 din anexa XIII la statut îi este aplicabil. Ca urmare a Hotărârii din 15 decembrie 2022, Picard/Comisia (C-366/21 P, EU:C:2022:984), și a Hotărârii din 14 decembrie 2018, Torné/Comisia (T-128/17, EU:T:2018:969), unei situații precum cea pe care o are ar trebui să i se aplice articolele 21 și 22 din anexa XIII la statut, iar nu articolul 28 din aceeași anexă. Astfel, coroborarea articolelor 21, 22 și 28 din anexa XIII la statut cu aceste două hotărâri ar conduce la limitarea domeniului de aplicare al articolului 28 menționat numai la agenții temporari sau contractuali numiți funcționari după 1 mai 2004 sau după 1 ianuarie 2014 care ar fi avut o întrerupere în afilierea la SPIUE. Deoarece nu ar fi încetat niciodată să fie afiliată la SPIUE, reclamanta nu poate intra sub incidența articolului 28 din anexa XIII la statut. Situației sale i-ar fi aplicabile numai articolele 21 și 22 din anexa XIII la statut.

32 Comisia, susținută de Parlament și de Consiliu, contestă această argumentație.

33 În speță, Tribunalul arată că coeficientul anual de acumulare a drepturilor de pensie reținut de PMO pentru perioada de activitate a reclamantei ca agent contractual, și anume 1,9 %, nu rezultă din aplicarea articolului 28 din anexa XIII la statut, ci din aplicarea articolului 21 al doilea paragraf din anexa XIII la statut coroborat cu articolul 1 alineatul (1) a doua teză din anexa la RAA.

34 PMO a aplicat în schimb dispozițiile articolului 28 alineatul (2) din anexa XIII la statut, care face trimitere la articolul 77 din statut, în ceea ce privește vârsta de pensionare a reclamantei, și anume 66 de ani, și coeficientul anual de acumulare a drepturilor de pensie corespunzătoare perioadei sale de activitate în calitate de funcționar, și anume 1,8 %. Pe de altă parte, reclamanta a beneficiat de o ajustare actuarială a drepturilor sale de pensie dobândite în calitate de agent contractual. Astfel, în conformitate cu Concluzia nr. 268/15 (a se vedea punctul 17 de mai sus), PMO a aplicat un coeficient de 1,152 la drepturile de pensie menționate. Aplicarea acestui coeficient a condus la o majorare cu 0,914 puncte a ratei luate în considerare pentru stabilirea drepturilor sale de pensie. Această creștere echivalează, așadar, cu o prelungire cu șase luni a perioadei de muncă efectiv executate de reclamantă în calitate de agent contractual.

35 Reclamanta critică numai aspectele din decizia atacată rezumate la punctul 34 de mai sus. Astfel, în opinia sa, articolul 21 și articolul 22 alineatul (1) din anexa XIII la statut trebuie să reglementeze întreaga sa carieră în cadrul Uniunii, inclusiv perioada de activitate în calitate de funcționar, și ea avea dreptul să se pensioneze de la 63 de ani. Astfel, PMO ar fi aplicat în mod eronat situației sale articolul 28 din anexa XIII la statut și, în plus, ar fi omis să îi aplice dispozițiile articolului 22 alineatul (1) din aceeași anexă, prin derogare de la articolul 77 din statut.

36 În această privință, Tribunalul constată că reclamanta îndeplinește condițiile stabilite la articolul 28 alineatul (2) din anexa XIII la statut. Astfel, ea a fost agent contractual între 16 iunie 2012 și 15 august 2015, a fost numită funcționar la 16 august 2015 și avea peste 35 de ani la 1 mai 2014.

37 Deși îndeplinește aceste condiții, reclamanta susține totuși că articolul 28 din anexa XIII la statut nu i se aplică, întrucât nu a încetat niciodată să fie afiliată la SPIUE. Astfel, potrivit reclamantei, articolul 28 din anexa XIII la statut nu se aplică decât agenților temporari sau contractuali care îndeplinesc condițiile stabilite de acest articol și care, în plus, au avut o întrerupere în afilierea la SPIUE înainte de numirea lor ca funcționari.

38 Această teză trebuie respinsă, din moment ce ultima condiție amintită, și anume întreruperea afilierii la SPIUE, nu reiese din modul clar de redactare a articolului 28 din anexa XIII la statut. A admite teza reclamantei ar implica astfel limitarea domeniului de aplicare al articolului 28 din anexa XIII la statut prin adăugarea unei condiții care nu a fost prevăzută de legiuitorul Uniunii.

39 Or, potrivit unei jurisprudențe constante, atunci când sensul unei dispoziții a dreptului Uniunii reiese fără ambiguitate chiar din modul de redactare a acesteia, instanța Uniunii nu se poate abate de la acest text (a se vedea Hotărârea din 19 octombrie 2023, Sad Trasporto Locale, C-186/22, EU:C:2023:795, punctul 22 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 29 iulie 2024, HDI Global și MS Amlin Insurance, C-771/22 și C-45/23, EU:C:2024:644, punctul 56 și jurisprudența citată).

40 Astfel, a considera că aplicarea unei dispoziții din statut este supusă unei condiții care nu este definită în acesta ar constitui o interpretare *contra legem* a dispoziției respective, astfel încât o asemenea interpretare nu poate fi acceptată (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 17 decembrie 2020, De Masi și Varoufakis/BCE, C-342/19 P, EU:C:2020:1035, punctul 36, și Hotărârea din 8 noiembrie 2023, OA/Parlamentul, T-39/22, nepublicată, EU:T:2023:709, punctul 69).

41 Această concluzie se impune cu atât mai mult cu cât, având în vedere principiile echilibrului instituțional și atribuirii competențelor, astfel cum sunt consacrate la articolul 13 alineatul (2) TUE [a se vedea în acest sens Hotărârea din 25 octombrie 2017, Comisia/Consiliul (CMR-15), C-687/15, EU:C:2017:803, punctul 40 și jurisprudența citată], instanța Uniunii nu dispune de competența de a deroga de la dispozițiile statutului.

42 În sfârșit, pe lângă considerațiile amintite la punctele 39-41 de mai sus, adăugarea la articolul 28 din anexa XIII la statut a unei condiții care nu a fost prevăzută de legiuitorul Uniunii ar fi de asemenea contrară jurisprudenței constante potrivit căreia dispozițiile tranzitorii trebuie să facă obiectul unei interpretări stricte ca urmare a caracterului lor derogatoriu și a implicațiilor bugetare pe care le au (a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 decembrie 2018, Torné/Comisia, T-128/17, EU:T:2018:969, punctul 80 și jurisprudența citată).

43 În consecință, PMO nu a săvârșit o eroare de drept atunci când a considerat că articolul 28 alineatul (2) din anexa XIII la statut este aplicabil situației reclamantei.

44 Această concluzie nu este infirmată de Hotărârea din 15 decembrie 2022, Picard/Comisia (C-366/21 P, EU:C:2022:984), și de Hotărârea din 14 decembrie 2018, Torné/Comisia (T-128/17, EU:T:2018:969), invocate de reclamantă.

45 În Hotărârea din 15 decembrie 2022, Picard/Comisia (C-366/21 P, EU:C:2022:984), și în Hotărârea din 14 decembrie 2018, Torné/Comisia (T-128/17, EU:T:2018:969), Curtea și Tribunalul nu s-au pronunțat cu privire la domeniul de aplicare al articolului 28 din anexa XIII la statut. Niciun motiv din aceste hotărâri nu indică faptul că Curtea sau Tribunalul ar fi intenționat să repună în discuție alegerile legiuitorului Uniunii și să modifice domeniul de aplicare al articolului 28 din anexa XIII la statut, rezervându-l numai agenților temporari sau contractuali al căror contract era în curs la 1 mai 2004 sau la 1 ianuarie 2014 și care ar fi avut o întrerupere în afilierea la SPIUE înainte de numirea lor ca funcționari.

46 Astfel, în Hotărârea din 15 decembrie 2022, Picard/Comisia (C-366/21 P, EU:C:2022:984), și în Hotărârea din 14 decembrie 2018, Torné/Comisia (T-128/17, EU:T:2018:969), Curtea și Tribunalul s-au limitat să interpreteze și să aplice articolul 21 și articolul 22 alineatul (1) din anexa XIII la statut coroborate cu articolul 1 alineatul (1) din anexa la RAA unor situații care intră în domeniul de aplicare al articolelor menționate.

47 În această privință, Tribunalul amintește că, privite izolat și în conformitate cu titlul anexei XIII la statut, dispozițiile anexei respective se aplică numai funcționarilor (a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 decembrie 2022, Picard/Comisia, C-366/21 P, EU:C:2022:984, punctul 65).

48 Trebuie să se precizeze că numai prin intermediul articolului 1 alineatul (1) din anexa la RAA, articolul 21 și articolul 22, cu excepția alineatului (4), din anexa XIII la statut se aplică prin analogie celorlalți agenți (a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 decembrie 2022, Picard/Comisia, C-366/21 P, EU:C:2022:984, punctele 66 și 80).

49 Astfel, mai întâi, în ceea ce privește funcționarii, articolul 77 din statut, în versiunea rezultată din reforma din 2004, prevede că, în principiu, coeficientul anual de acumulare a drepturilor de pensie este de 1,9 % și că vârsta de pensionare este stabilită la 63 de ani. Același articol, în versiunea rezultată din reforma din 2014, prevede că, în principiu, coeficientul anual de acumulare a drepturilor de pensie se ridică la 1,8 % și că vârsta de pensionare este stabilită la 66 de ani.

50 Articolul 21 și articolul 22 alineatul (1) din anexa XIII la statut, atât în versiunea rezultată din reforma din 2004, cât și în cea rezultată din reforma din 2014, derogă în mod expres de la acest regim de principiu. Cu toate acestea, potrivit formulării înseși a acestor două articole, beneficiul regimului derogatoriu respectiv este limitat numai la „funcționarii” care sunt încadrați în muncă în ceea ce privește reforma din 2004, „înainte” de 1 mai 2004 sau, respectiv, în ceea ce privește reforma din 2014, „înainte” de 1 ianuarie 2014.

51 Tribunalul constată de asemenea că articolul 21 și articolul 22 alineatul (1) din anexa XIII la statut fac referire numai la data „încadrării în muncă”, cu alte cuvinte data angajării în muncă a funcționarilor, iar nu, după cum este cazul articolului 28 din aceeași anexă (a se vedea punctele 52 și 53 de mai jos), la cea a „numirii” lor.

52 Pe de altă parte, articolul 28 din anexa XIII la statut organizează un regim special pentru „agenții” care aveau un „contract în curs” la 1 mai 2004 sau la 1 ianuarie 2014 și care, ulterior, au fost „numiți” funcționari.

53 Prin urmare, articolul 28 din anexa XIII la statut prevede două condiții distincte și cumulative. Prima condiție este angajarea în muncă în calitate de agent, care trebuia să fi avut loc până la 1 mai 2004 sau la 1 ianuarie 2014, întrucât, la una dintre aceste date, agentul respectiv trebuia să aibă un contract în curs. A doua condiție este numirea agentului menționat ca funcționar, care este în mod necesar ulterioară angajării sale în muncă, întrucât, potrivit textului articolului 28 din anexa XIII la statut, această numire trebuie să fi avut loc „după” 1 mai 2004 sau „după” 1 ianuarie 2014.

54 Reiese astfel dintr-o interpretare literală și sistemică a articolului 77 din statut, precum și a articolului 21, a articolului 22 alineatul (1) și a articolului 28 din anexa XIII la același statut că legiuitorul Uniunii a intenționat să rezerve beneficiul articolului 21 și al articolului 22 alineatul (1) menționate, privite izolat, numai pentru „funcționarii” care sunt „încadrați în muncă” în această calitate „înainte” de 1 mai 2004 sau „înainte” de 1 ianuarie 2014.

55 În schimb, funcționarii care au fost „numiți” „după” 1 mai 2004 sau „după” 1 ianuarie 2014 intră sub incidența articolului 28 din anexa XIII la statut dacă se angajaseră anterior în muncă în calitate de agenți temporari sau contractuali și dacă contractul lor era în curs la 1 mai 2004 sau la 1 ianuarie 2014.

56 În continuare, în ceea ce privește agenții, legiuitorul Uniunii a permis, prin intermediul articolului 1 alineatul (1) din anexa la RAA, ca articolul 21 și articolul 22 alineatul (1) din anexa XIII la statut să se aplice prin analogie agenților „încadrați în muncă” sau personalului „angajat” la 30 aprilie 2004 sau la 31 decembrie 2013.

57 Cu toate acestea, o asemenea aplicare prin analogie a articolului 21 și a articolului 22 alineatul (1) din anexa XIII la statut, potrivit textului însuși al articolului 1 alineatul (1) din anexa la RAA, privește numai agenții, iar nu funcționarii (a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 decembrie 2022, Picard/Comisia, C-366/21 P, EU:C:2022:984, punctele 66 și 80).

58 Această soluție este de altfel în concordanță cu însăși esența RAA și a anexei la acesta, care vizează în mod expres și exclusiv agenții. Prin urmare, un funcționar nu poate să revendice beneficiul RAA și al anexei la acesta.

59 Astfel cum s-a arătat deja la punctul 52 de mai sus, legiuitorul Uniunii a adoptat totuși un regim special, și anume articolul 28 din anexa XIII la statut, pentru agenții temporari sau contractuali care aveau un contract în curs la 1 mai 2004 sau la 1 ianuarie 2014 și care au fost ulterior numiți funcționari.

60 Rezultă că situația reclamantei, în ceea ce privește perioada sa de activitate în calitate de agent contractual, intra inițial sub incidența articolului 77 din statut coroborat cu articolul 109 din RAA, așa cum rezultau din reforma din 2004. În schimb, între 1 ianuarie 2014 și 15 august 2015, situația sa a intrat sub incidența articolului 21 al doilea paragraf din anexa XIII la statut coroborat cu articolul 1 alineatul (1) a doua teză din anexa la RAA. În temeiul acestor dispoziții, coeficientul anual de acumulare a drepturilor de pensie era de 1,9 % pentru perioada sa de activitate în calitate de agent contractual.

61 În ceea ce privește perioada de activitate în calitate de funcționar, situația reclamantei intră de la 16 august 2015, data numirii sale, sub incidența articolului 77 din statut coroborat cu articolul 28 alineatul (2) din anexa XIII la statut, astfel cum rezultă din reforma din 2014. În temeiul acestor dispoziții, coeficientul anual de acumulare a drepturilor sale de pensie este de 1,8 % pentru perioada menționată, iar vârsta sa de pensionare este stabilită la 66 de ani. În plus, creșterea vârstei sale de pensionare este compensată financiar prin intermediul unei ajustări actuariale a drepturilor de pensie pe care le-a dobândit în calitate de agent contractual (a se vedea punctul 34 de mai sus).

62 Aceste concluzii nu contravin învățămintelor desprinse din cuprinsul punctelor 76 și 80 din Hotărârea din 15 decembrie 2022, Picard/Comisia (C-366/21 P, EU:C:2022:984). Mai întâi, situația reclamantei se distinge de cea a domnului Picard. Acesta din urmă a încheiat un nou contract în calitate de agent, în condițiile în care reclamanta a fost numită funcționar. În plus, contrar celor contestate de domnul Picard și independent de aspectul dacă atribuțiile reclamantei au fost sau nu modificate în mod substanțial ca urmare a numirii sale, decizia atacată în speță nu l-a determinat să „piardă” beneficiul dispozițiilor tranzitorii care figurează în anexa XIII la statut. Astfel, după cum s-a arătat la punctul 61 de mai sus, perioada de activitate a reclamantei în calitate de funcționar intră în domeniul de aplicare al articolului 28 din anexa XIII la statut.

63 În continuare, contrar celor susținute de reclamantă, Curtea nu a afirmat că afilierea continuă la SPIUE constituia unicul criteriu care permite să se stabilească cine sunt beneficiarii dispozițiilor tranzitorii care figurează la articolele 21 și 22 din anexa XIII la statut. Astfel, prin utilizarea adverbului „în special” la punctul 76 din Hotărârea din 15 decembrie 2022, Picard/Comisia (C-366/21 P, EU:C:2022:984), Curtea a arătat că este vorba doar despre un criteriu printre altele. Aceeași soluție trebuie în mod necesar să fie reținută pentru articolul 28 din anexa XIII la statut, asupra căruia Curtea nu s-a pronunțat însă (a se vedea punctul 45 de mai sus), întrucât acest articol figurează, alături de articolele 21 și 22 din aceeași anexă, printre dispozițiile tranzitorii.

64 Or, după cum reiese din cuprinsul punctelor 54 și 55 de mai sus, numirea unui agent ca funcționar, după 1 mai 2004 sau după 1 ianuarie 2014, și deținerea unui contract în curs la una dintre aceste date constituie criteriile de aplicare a articolului 28 din anexa XIII la statut.

65 Cu titlu suplimentar, Tribunalul arată că articolul 28 din anexa XIII la statut poate fi de asemenea aplicabil dacă un agent a avut o întrerupere în afilierea la SPIUE înainte de reforma din 2004 sau de cea din 2014, cu condiția să fi avut un contract în curs la 1 mai 2004 sau la 1 ianuarie 2014 și să

fi fost numit funcționar ulterior. Cu alte cuvinte, pentru a se stabili dacă articolul 28 din anexa XIII la statut este aplicabil, important este numai să fie îndeplinite condițiile stabilite de acest articol și amintite la punctul 53 de mai sus.

66 În sfârșit, Tribunalul amintește că cele reținute la punctele 60 și 61 de mai sus reflectă alegerile legiuitorului Uniunii și, în cadrul misiunilor care i-au fost atribuite de autorii tratatelor, nu este de competența instanței Uniunii, contrar celor solicitate de reclamantă, să deroge de la articolul 28 din anexa XIII la statut prin adăugarea unei condiții inexistente în prezent (a se vedea punctele 37-43 de mai sus).

67 În consecință, primul motiv trebuie respins.

Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea principiului egalității de tratament

68 Prin intermediul celui de al doilea motiv, invocat cu titlu subsidiar, reclamanta ridică o excepție de nelegalitate a articolului 28 din anexa XIII la statut, pentru motivul că acesta încalcă principiul egalității de tratament.

69 În această privință, principiul egalității de tratament impune ca situații comparabile să nu fie tratate în mod diferit și ca situații diferite să nu fie tratate în același mod, cu excepția cazului în care un astfel de tratament este justificat în mod obiectiv (a se vedea Hotărârea din 18 aprilie 2024, Dumitrescu ș.a./Comisia și Curtea de Justiție, C-567/22 P-C-570/22 P, EU:C:2024:336, punctul 67 și jurisprudența citată).

70 Pentru a stabili dacă există sau nu o încălcare a acestui principiu, trebuie să se țină seama în special de obiectul și de scopul urmărit de dispoziția despre care se pretinde că îl încalcă (a se vedea Hotărârea din 18 aprilie 2024, Dumitrescu ș.a./Comisia și Curtea de Justiție, C-567/22 P-C-570/22 P, EU:C:2024:336, punctul 68 și jurisprudența citată).

71 Pe de altă parte, într-o materie în care se exercită o putere discreționară, precum adoptarea de norme tranzitorii prin care se urmărește garantarea unei treceri echitabile de la vechiul regim statutar la unul nou, principiul egalității de tratament este încălcat numai atunci când legiuitorul Uniunii realizează o diferențiere arbitrară sau vădit inadecvată în raport cu obiectivul urmărit de reglementarea în cauză (Hotărârea din 14 decembrie 2018, GQ ș.a./Comisia, T-525/16, EU:T:2018:964, punctul 104 și jurisprudența citată; a se vedea de asemenea în acest sens Hotărârea din 18 aprilie 2024, Dumitrescu ș.a./Comisia și Curtea de Justiție, C-567/22 P-C-570/22 P, EU:C:2024:336, punctul 69 și jurisprudența citată).

72 Potrivit jurisprudenței, Tribunalul trebuie, așadar, să se limiteze la a verifica dacă diferența de tratament nu este arbitrară sau vădit inadecvată în raport cu obiectivul de interes general urmărit (a se vedea în acest sens Hotărârea din 25 martie 2021, Álvarez y Bejarano ș.a./Comisia, C-517/19 P și C-518/19 P, EU:C:2021:240, punctele 53 și 54).

73 În schimb, ținând seama de acest control jurisdicțional restrâns, nu este de competența Tribunalului să verifice dacă nu pare nerezonabil ca legiuitorul Uniunii să aprecieze că diferența de tratament instituită poate fi adecvată și necesară în vederea realizării obiectivului de interes general urmărit (a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 iulie 2022, Comisia/VW ș.a., C-116/21 P-C-118/21 P, C-138/21 P și C-139/21 P, EU:C:2022:557, punctul 129, și Ordonanța din 22 decembrie 2022, Comisia/KM și Consiliul/Comisia, C-341/21 P și C-357/21 P, EU:C:2022:1042, punctul 64).

74 În lumina acestei jurisprudențe, Tribunalul va examina cele două aspecte ale celui de al doilea motiv.

Cu privire la primul aspect al celui de al doilea motiv

75 Reclamanta susține că articolul 28 din anexa XIII la statut încalcă principiul egalității de tratament prin faptul că tratează diferit categorii de persoane aflate în situații comparabile. Astfel, prin simpla sa numire ca funcționar și în condițiile în care nu a încetat niciodată să fie afiliată la SPIUE, ea ar fi tratată mai puțin bine decât dacă ar fi devenit agent temporar, și nu funcționar, sau dacă ar fi rămas agent contractual. În plus, reclamanta arată că Parlamentul a reținut, timp de peste cinci ani, aceeași interpretare ca a sa cu privire la articolul 21, articolul 22 alineatul (1) și articolul 28 din anexa XIII la statut.

76 Comisia, susținută de Parlament și de Consiliu, contestă această argumentație.

77 În această privință, referitor la caracterul comparabil al situațiilor, Curtea a arătat deja că statutul și RAA instituie un sistem de pensii comun pentru funcționari și pentru ceilalți agenți, și anume SPIUE. Astfel, ținând seama de trimiterea la condițiile prevăzute în capitolul 3 din titlul V din statut, efectuată de articolul 39 alineatul (1), precum și de articolul 109 alineatul (1) din RAA, agenții temporari și agenții contractuali contribuie de asemenea, în condițiile stabilite la articolul 83 alineatul (2) din statut, la finanțarea acestui sistem de pensii (a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 decembrie 2022, Picard/Comisia, C-366/21 P, EU:C:2022:984, punctele 77 și 78).

78 Totuși, Curtea a arătat de asemenea că existau diferențe între funcționari și ceilalți agenți (a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 decembrie 2022, Picard/Comisia, C-366/21 P, EU:C:2022:984, punctul 69).

79 Cu privire la acest aspect, Tribunalul amintește că funcționarii au în principiu asigurarea că pot fi în serviciul Uniunii până la vârsta de pensionare. Funcția lor încetează înainte de împlinirea vârstei de pensionare numai în împrejurări excepționale, precum concediul pentru interese personale, dacă este luat la sfârșitul carierei, concediul în interesul serviciului, demisia, demiterea, pensionarea în interesul serviciului, concedierea din motive de incompetență profesională, eliberarea din funcție, decesul și pensionarea din oficiu din cauza unei invalidități permanente [articolele 40, 42c, 47-51 și 53 din statut, precum și articolul 9 alineatul (1) litera (h) din anexa IX la statut].

80 În schimb, ca regulă generală și după cum recunoaște însăși reclamanta, agenții nu dispun de o asemenea stabilitate a locului de muncă. Astfel, potrivit unei jurisprudențe constante, durata raportului de muncă dintre o instituție și un agent angajat pe perioadă determinată este reglementată de condițiile stabilite în contractul încheiat între părți. În plus, administrația dispune de o largă putere de apreciere pentru a reînnoi sau nu contractul (a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 decembrie 2022, SU/AEAPP, T-296/21, EU:T:2022:808, punctul 49 și jurisprudența citată). Astfel, doar încheierea unui contract pe durată nedeterminată creează o legătură mai stabilă și fără limită de timp între instituție și agentul vizat (a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 noiembrie 2022, QM/Europol, T-164/21, EU:T:2022:695, punctul 83 și jurisprudența citată).

81 De asemenea, ținând seama de vechimea lor în serviciu în general mai mare în cadrul Uniunii, dar și ca urmare a avansării automate în treaptă și a promovării în grad de care beneficiază, funcționarii ajung, la finalul carierei, în grade și trepte în mod obișnuit mai ridicate decât cele la

care ajung agenții. Această încadrare mai ridicată de care beneficiază în mod obișnuit funcționarii este însoțită de o remunerație mai mare decât cea de care beneficiază majoritatea agenților, deoarece remunerația este direct legată de grad și de treaptă.

82 Acest din urmă aspect este determinant în speță, întrucât la calcularea cuantumului pensiei pentru limită de vârstă a unui funcționar sau a unui agent se ia în considerare numai ultimul salariu de bază al acestuia (a se vedea punctele 4-16 de mai sus).

83 În plus, cuantumul pensiei pentru limită de vârstă nu depinde exclusiv de ultimul salariu de bază. Acest cuantum depinde și de vechimea în serviciu a funcționarului sau a agentului, întrucât acesta dobândește, pentru fiecare an de serviciu, 1,8 %, 1,9 % sau 2 % din ultimul său salariu de bază (a se vedea punctele 4-16 de mai sus). În mod automat, în măsura în care, în general, funcționarii au o vechime în serviciu mai mare decât cea a agenților, ei au mai mulți ani de plată a contribuțiilor la sistemul de pensii decât aceștia din urmă.

84 Ținând seama de aceste diferențe obiective și astfel cum susțin Comisia, Parlamentul și Consiliul, impactul global asupra bugetului Uniunii al reformelor din 2004 și din 2014 este în mod necesar mai important în ceea ce privește pensiile funcționarilor decât în ceea ce privește pensiile celorlalți agenți.

85 În aceste condiții, având în vedere obiectivul de menținere a echilibrului actuarial al SPIUE și garantând totodată respectarea drepturilor dobândite și a așteptărilor legitime ale personalului angajat (Concluziile avocatului general Pikamäe prezentate în cauza Picard/Comisia, C-366/21 P, EU:C:2022:582, punctele 44 și 51), care se adaugă la obiectivele mai generale de disciplină bugetară și de consolidare a finanțelor publice într-un context socioeconomic dificil (a se vedea punctele 7 și 8 de mai sus), și ținând seama de larga putere de apreciere de care dispune, legiuitorul Uniunii a putut considera că funcționarilor numiți după 1 mai 2004 sau după 1 ianuarie 2014 trebuie să li se aplice un tratament diferit de cel de care ar fi putut beneficia dacă și-ar fi păstrat cel puțin zece ani statutul de agent temporar sau de agent contractual.

86 În această privință, Tribunalul amintește că funcționarii și agenții nu contribuie decât cu o treime la finanțarea SPIUE, în condițiile în care plata pensiilor, garantată colectiv de statele membre, este în sarcina bugetului Uniunii [articolul 83 alineatele (1) și (2) din statut]. În fața unei asemenea structuri de finanțare a SPIUE, care se întemeiază înainte de toate pe resursele alocate de statele membre Uniunii, luarea în considerare a intereselor funcționarilor care beneficiază de regimul special organizat prin articolul 28 din anexa XIII la statut nu poate fi efectuată ignorând total faptul că statele respective au fost constrânse să adopte măsuri severe pentru a face față efectelor durabile ale unei crize economice și financiare grave [considerentul (13) al Regulamentului nr. 1023/2013]. De altfel, echilibrul actuarial al SPIUE trebuie, mai precis, să țină seama pe termen lung de evoluția economică și de variabile financiare [a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 13 decembrie 2017, Arango Jaramillo ș.a./BEI, T-482/16 RENV, EU:T:2017:901, punctul 126 (nepublicată) și jurisprudența citată]. În consecință, într-o societate caracterizată prin solidaritate, astfel cum se subliniază la articolul 2 TUE (Hotărârea din 25 februarie 2025, Sąd Rejonowy w Białymstoku și Adoreikė, C-146/23 și C-374/23, EU:C:2025:109, punctul 71), și într-un context marcat de o criză economică și financiară gravă, legiuitorul Uniunii a putut, printre alte măsuri, să instituie regimul special respectiv pentru a exprima această solidaritate a funcției publice europene față de eforturile pe care statele membre au trebuit să le depună la nivelul lor.

87 Pe de altă parte, trebuie arătat că contribuțiile agenților temporari și contractuali la SPIUE sunt, ca regulă generală, mai scăzute decât cele ale funcționarilor, al căror salariu de bază poate evolua în funcție de evoluția în grad și de avansarea în treaptă de-a lungul carierei lor. Cu privire la acest aspect, este adevărat că SPIUE este organizat pe baza principiului solidarității și nu este conceput în sensul că pensia primită de un funcționar sau de un agent ar constitui o contraprestație exactă a contribuțiilor sale la sistemul menționat (a se vedea Hotărârea din 8 noiembrie 2023, OA/Parlamentul, T-39/22, nepublicată, EU:T:2023:709, punctul 60 și jurisprudența citată). Cu toate acestea, legiuitorul Uniunii a putut considera, în cadrul largii sale puteri de apreciere și ținând seama de principiul solidarității care guvernează SPIUE, că un agent care a fost numit funcționar după 1 mai 2004 sau după 1 ianuarie 2014 nu poate beneficia de coeficientul anual de acumulare a drepturilor de pensie pentru limită de vârstă care îi era aplicabil în perioada de activitate în calitate de agent temporar sau contractual, din moment ce aceasta ar fi implicat că profită în mod disproporționat de acest coeficient mai ridicat în vederea calculării cuantumului pensiei sale efectuate pe baza ultimului salariu de bază aferent gradului în care acest funcționar a fost încadrat înainte de pensionare.

88 Ținând seama de considerațiile care precedă, diferența de tratament contestată de reclamantă nu pare vădit inadecvată în raport cu obiectivele urmărite de legiuitorul Uniunii. Această alegere a legiuitorului Uniunii este de altfel conformă cu principiile disciplinei bugetare și bunei gestiuni financiare (articolele 310 și 317 TFUE), precum și cu principiul menținerii echilibrului actuarial al SPIUE (articolul 83a și anexa XII la statut).

89 Această diferență de tratament nu este nici arbitrară.

90 În această privință, Curtea a statuat deja că o dispoziție din statut introduce o diferențiere arbitrară între funcționari și/sau agenți atunci când aceasta se întemeiază pe un criteriu discriminatoriu care nu are legătură cu obiectivul urmărit. Într-o asemenea situație, considerații de natură pur bugetară, administrativă sau de politică de personal nu pot constitui prin ele însele o justificare obiectivă a diferenței de tratament instituite între funcționari și/sau agenți care se află în situații comparabile (a se vedea în acest sens Hotărârea din 18 aprilie 2024, Dumitrescu ș.a./Comisia și Curtea de Justiție, C-567/22 P-C-570/22 P, EU:C:2024:336, punctele 79-81, 93 și 94).

91 În speță, contrar articolului 8 alineatul (2) al doilea paragraf din anexa VII la statut, a cărui nelegalitate a fost constatată de Curte în Hotărârea din 18 aprilie 2024, Dumitrescu ș.a./Comisia și Curtea de Justiție (C-567/22 P-C-570/22 P, EU:C:2024:336), diferența de tratament contestată de reclamantă nu se întemeiază pe un criteriu discriminatoriu interzis în special de articolul 21 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, ci se întemeiază pe motivele obiective menționate la punctele 78-84 de mai sus.

92 Or, potrivit unei jurisprudențe constante, deși principiul egalității de tratament impune ca funcționarii și/sau agenții aflați în situații identice sau comparabile să fie guvernați de aceleași norme, acesta nu interzice totuși legiuitorului Uniunii să țină seama de diferențele obiective de condiție sau de situație în care se află persoanele interesate (a se vedea Hotărârea din 16 octombrie 1980, Hochstrass/Curtea de Justiție, 147/79, EU:C:1980:238, punctul 7, și Hotărârea din 3 mai 2018, SB/EUIPO, T-200/17, nepublicată, EU:T:2018:244, punctul 33 și jurisprudența citată).

93 De altfel, potrivit unei jurisprudențe de asemenea constante, nu pot fi repuse în discuție diferențele de statut existente între diversele categorii de persoane angajate de Uniune și, prin urmare, nu poate fi considerat o discriminare faptul că, din punctul de vedere al garanțiilor statutare și al avantajelor de securitate socială, anumite categorii de persoane angajate de Uniune pot beneficia de garanții sau de avantaje care nu sunt acordate altor categorii (a se vedea Hotărârea din 12 martie 2020, XB/BCE, T-484/18, nepublicată, EU:T:2020:90, punctul 82 și jurisprudența citată).

94 Tribunalul constată de asemenea, după cum a arătat Parlamentul, că diferențierea dintre funcționari și agenți nu este proprie articolului 28 din anexa XIII la statut. SPIUE în sine, deși este comun funcționarilor și agenților, nu este totuși uniform. Astfel, spre deosebire de funcționari, articolele 42 și 112 din RAA permit agenților temporari și contractuali să solicite ca instituția lor să efectueze plățile pentru constituirea sau menținerea drepturilor de pensie în țara lor de origine. De asemenea, având în vedere articolul 3 litera (d) din anexa VIII la statut, atunci când un agent contractual devine funcționar sau un funcționar devine agent contractual, această schimbare de statut poate conduce la o reducere a anilor de plată a contribuțiilor la sistemul de pensii acumulați în cadrul sistemului precedent sau chiar la o rambursare a contribuțiilor percepute în plus corespunzătoare diferenței dintre numărul de ani de plată a contribuțiilor la sistemul de pensii calculat și numărul de ani de serviciu efectiv.

95 Deși criteriul de diferențiere contestat în speță nu este, așadar, discriminatoriu și se întemeiază pe motive obiective, Tribunalul arată că, din nou contrar celor statuate în ceea ce privește articolul 8 alineatul (2) al doilea paragraf din anexa VII la statut, acest criteriu „nu are legătură” și nu este nici „lipsit de orice legătură” cu obiectivele urmărite. Prin adoptarea articolului 28 din anexa XIII la statut și în conformitate cu obiectivele de menținere a echilibrului actuarial al SPIUE, de disciplină bugetară și de consolidare a finanțelor publice, legiuitorul a urmărit ca coeficientul anual de acumulare a drepturilor de pensie ale funcționarilor vizați, numai în ceea ce privește perioada de activitate în această calitate, să fie redus, iar durata carierei lor să fie prelungită tocmai ca urmare a faptului că sarcina bugetară a pensiilor funcționarilor este mai mare decât cea a agenților (a se vedea punctele 7, 8 și 84 de mai sus).

96 În plus, chiar dacă Tribunalul nu exclude posibilitatea ca, în anumite situații speciale, un agent să aibă o carieră similară cu cea a unui funcționar, în ceea ce privește durata, gradul, remunerarea și atribuțiile, nu este mai puțin adevărat că, în general, această situație nu se regăsește. Or, potrivit unei jurisprudențe constante, chiar dacă rezultă, în situații marginale, inconveniente cazuale ale instituirii unei reglementări generale și abstracte, nu se poate reproșa legiuitorului Uniunii că a recurs la o împărțire în categorii, din moment ce aceasta nu este discriminatorie în esență în lumina obiectivului pe care îl urmărește (Hotărârea din 16 octombrie 1980, Hochstrass/Curtea de Justiție, 147/79, EU:C:1980:238, punctul 14, și Hotărârea din 15 aprilie 2010, Gualtieri/Comisia, C-485/08 P, EU:C:2010:188, punctul 81).

97 Astfel, departe de a fi arbitrară, diferența de tratament contestată de reclamantă se întemeiază pe un criteriu obiectiv și nediscriminatoriu și este, în plus, justificată de obiectivele de menținere a echilibrului actuarial al SPIUE, de disciplină bugetară și de consolidare a finanțelor publice.

98 Totodată, atunci când criteriul de diferențiere nu este nici discriminatoriu, nici lipsit de orice legătură cu obiectivele urmărite, după cum este cazul în speță, Curtea a admis deja în esență că măsuri de restricție bugetară care afectează funcționarii și/sau agenții, în special prin reducerea avantajelor lor, pot fi justificate de obiectivele de disciplină bugetară și de consolidare a finanțelor publice (a se vedea în acest sens Hotărârea din 18 aprilie 2024, Dumitrescu ș.a./Comisia și Curtea

de Justiție, C-567/22 P-C-570/22 P, EU:C:2024:336, punctul 81; a se vedea de asemenea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 25 februarie 2025, Sąd Rejonowy w Białymstoku și Adoreikė, C-146/23 și C-374/23, EU:C:2025:109, punctele 67, 69 și 71).

99 Mai mult, din dispozițiile articolului 28 din anexa XIII la statut nu se poate deduce nicio diferențiere arbitrară sau vădit inadecvată în raport cu obiectivul urmărit de legiuitorul Uniunii care vizează păstrarea drepturilor dobândite și a așteptărilor legitime ale funcționarilor în cauză, din moment ce, la fel ca ceilalți membri ai personalului angajat la 1 mai 2004 sau la 1 ianuarie 2014, drepturile dobândite și așteptările legitime ale acestora sunt respectate.

100 Astfel, drepturile lor de pensie, dobândite în perioada de activitate în calitate de agenți, se mențin în continuare. În plus și în mod logic, înainte de numirea lor, aceștia nu dobândiseră încă drepturi de pensie în calitate de funcționari. Funcționarii în cauză au dobândit drepturi de pensie în această calitate numai de la data numirii lor.

101 Pe de altă parte, atunci când erau încă agenți, aceștia nu au primit nicio asigurare precisă și necondiționată că, în cazul în care ar alege să devină funcționari, coeficientul anual de acumulare a drepturilor de pensie și vârsta de pensionare vor rămâne neschimbate.

102 Pe lângă faptul că, astfel cum este cazul celorlalți membri ai personalului angajat la 1 mai 2004 sau la 1 ianuarie 2014, drepturile dobândite și așteptările legitime ale acestora sunt respectate, Tribunalul constată și că, potrivit articolului 28 din anexa XIII la statut, creșterea vârstei de pensionare a funcționarilor în cauză este compensată financiar printr-o ajustare actuarială a drepturilor de pensie pe care le-au dobândit atunci când erau agenți. În practică, un coeficient cuprins între 1 și 1,178, în funcție de situația personală a fiecăruia dintre funcționarii în cauză, se aplică drepturilor lor de pensie dobândite în calitate de agenți (a se vedea punctul 17 de mai sus), după cum a fost cazul reclamantei (a se vedea punctul 34 de mai sus). Astfel, în realitate, departe de a fi încălcate, drepturile dobândite menționate sunt menținute (coeficient egal cu 1) sau chiar majorate (coeficient mai mare de 1) prin aplicarea acestui coeficient.

103 În orice caz, Tribunalul constată că, înainte de numirea sa ca funcționar, reclamanta nu avea nicio asigurare că va putea beneficia de o pensie pentru limită de vârstă, întrucât, la această dată și contrar celor impuse de articolul 77 primul paragraf din statut, ea nu avea încă 10 ani de serviciu în cadrul Uniunii.

104 În sfârșit, este lipsită de relevanță împrejurarea, invocată de reclamantă, potrivit căreia Parlamentul a reținut, timp de peste cinci ani, aceeași interpretare precum cea pe care ea o propune cu privire la articolul 21, la articolul 22 alineatul (1) și la articolul 28 din anexa XIII la statut în beneficiul altor agenți deveniți funcționari. Astfel, potrivit unei jurisprudențe constante, principiul egalității de tratament trebuie conciliat cu respectarea principiului legalității, potrivit căruia nimeni nu poate invoca, în beneficiul său, o nelegalitate săvârșită în favoarea altuia (a se vedea Hotărârea din 16 octombrie 2019, Palo/Comisia, T-432/18, EU:T:2019:749, punctul 38 și jurisprudența citată).

105 În consecință, primul aspect al celui de al doilea motiv trebuie să fie respins.

Cu privire la al doilea aspect al celui de al doilea motiv

106 Reclamanta susține că articolul 28 din anexa XIII la statut încalcă principiul egalității de tratament prin tratarea în același mod a tuturor agenților, deveniți funcționari după 1 mai 2004 sau după 1 ianuarie 2014, fără a ține seama de eventuala întrerupere a afilierii la SPIUE înainte de numirea lor. Or, situația sa nu poate fi asimilată cu cea a unui agent care a avut o întrerupere în afilierea la SPIUE și care ulterior a fost numit funcționar. Astfel, reclamanta nu ar fi încetat niciodată să fie afiliată la SPIUE.

107 Comisia, susținută de Parlament și de Consiliu, contestă această argumentație.

108 În această privință, Tribunalul amintește că principiul egalității de tratament nu impune o identitate perfectă a situațiilor pentru a putea aplica același tratament. Este necesar să existe numai caracterul comparabil al acestor situații (Hotărârea din 15 octombrie 2020, Coppo Gavazzi ș.a./Parlamentul, T-389/19-T-394/19, T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-409/19-T-414/19, T-416/19-T-418/19, T-420/19-T-422/19, T-425/19-T-427/19, T-429/19-T-432/19, T-435/19, T-436/19, T-438/19-T-442/19, T-444/19-T-446/19, T-448/19, T-450/19-T-454/19, T-463/19 și T-465/19, EU:T:2020:494, punctul 257).

109 Or, având în vedere obiectul articolului 28 din anexa XIII la statut și obiectivele urmărite de legiuitorul Uniunii, toți funcționarii vizați de acest articol trebuie considerați ca fiind într-o situație comparabilă, din moment ce toți au fost anterior agenți și au fost numiți după 1 mai 2004 sau după 1 ianuarie 2014.

110 În schimb, în cadrul examinării caracterului comparabil al situațiilor respective, este lipsit de importanță dacă acești funcționari au avut sau nu o întrerupere în afilierea lor la SPIUE înainte de numirea lor. Într-adevăr, această împrejurare se raportează la perioada lor de activitate în calitate de agenți, în timp ce aplicarea dispozițiilor articolului 28 din anexa XIII la statut depinde de numirea lor ca funcționari. Astfel, cel mult, această împrejurare va implica în practică faptul că un funcționar care a avut o întrerupere în afilierea sa și, în mod corelativ, în plata contribuțiilor sale la SPIUE înainte de numirea sa va strânge mai puțini ani de plată a contribuțiilor la sistemul de pensii, aferenți numai perioadei de activitate în calitate de agent, decât dacă nu ar fi avut o asemenea întrerupere.

111 Pe de altă parte, în ceea ce privește protecția drepturilor dobândite, agenții care au devenit funcționari după o întrerupere în afilierea la SPIUE și agenții care au devenit funcționari fără întreruperea acestei afilieri se află într-o situație comparabilă. Astfel, în ambele cazuri, acești agenți au plătit contribuții la SPIUE în perspectiva unei vârste de pensionare mai scăzute decât cea care le va fi în cele din urmă aplicabilă. Drepturile lor dobândite sunt, așadar, de aceeași natură și diferă numai numărul de ani de plată a contribuțiilor la sistemul de pensii pe care fiecare dintre ei l-ar fi obținut. Prin urmare, agenții care au devenit funcționari trebuie să poată beneficia de o ajustare actuarială independent de aspectul dacă numirea lor ca funcționari a fost sau nu precedată de o întrerupere a afilierii lor la SPIUE.

112 De asemenea, în ceea ce privește așteptările legitime, agenții care au devenit funcționari după o întrerupere a afilierii lor la SPIUE și agenții care au devenit funcționari fără o întrerupere a afilierii lor la acest sistem se află într-o situație comparabilă. Astfel, dat fiind că au devenit funcționari după 1 mai 2004 sau după 1 ianuarie 2014, ei nu se puteau aștepta în mod legitim să li se aplice, imediat după numirea lor, articolul 21 și articolul 22 alineatul (1) din anexa XIII la statut,

în condițiile în care aceste două articole conțin măsuri tranzitorii care urmăresc numai să păstreze drepturile dobândite și așteptările legitime care existau anterior intrării în vigoare a reformei din 2004 sau a celei din 2014.

113 În orice caz, după cum s-a arătat deja în cadrul examinării primului motiv, caracterul continuu sau nu al afilierii la SPIUE nu constituie singurul criteriu care permite să se stabilească cine sunt beneficiarii diferitelor dispoziții tranzitorii care figurează în anexa XIII la statut (a se vedea punctele 63 și 64 de mai sus).

114 Identitatea de tratament contestată de reclamantă nu încalcă, așadar, principiul egalității de tratament, din moment ce se aplică unor categorii de persoane care se află într-o situație comparabilă.

115 În aceste condiții, al doilea aspect al celui de al doilea motiv trebuie respins.

116 Prin urmare, trebuie respins al doilea motiv și, în consecință, acțiunea în ansamblul său.

Cu privire la cheltuielile de judecată

117 Potrivit articolului 134 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât reclamanta a căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată, conform concluziilor Comisiei.

118 Pe de altă parte, potrivit articolului 138 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, instituțiile care intervin în litigiu suportă propriile cheltuieli de judecată. Rezultă că Parlamentul și Consiliul vor suporta fiecare propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a cincea)

declară și hotărăște:

1) Respinge acțiunea.

2) CR va suporta propriile cheltuieli de judecată, precum și pe cele efectuate de Comisia Europeană.

3) Parlamentul European și Consiliul Uniunii Europene vor suporta fiecare propriile cheltuieli de judecată.

Svenningsen Mac Eochaidh Laitenberger

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 2 iulie 2025.

Semnături